

Pelerinul

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

Mai
2009
Anul II
Nr. 14 (9)

8 pagini

Cugetări și citate despre BUCURIE

❖ Dumnezeu nu ne poruncește și nu dorește să fim triști în inima noastră; mai degrabă, dorește ca, din iubire pentru El, să avem mereu bucurie în suflet. (Sfântul Ioan Scărarul)

❖ Chiar și aici, Paștele a fost măreț, sfânt, duhovnicesc și de neuitat. (...) A fost binecuvântat de liniștea stelelor și de suferințele noastre; inimile noastre băteau pline de bucurie.

(Scrisoare dintr-un lagăr sovietic)

❖ Nu lăsa întristării sufletul tău și nu te chinui cu prea multă purtare de grijă; veselie inimii dă viață omului și voioșia lui îi prelungește zilele. (Sfânta Scriptură)

❖ Dacă are virtute, dacă face fapte bune, dacă s-a unit cu Dumnezeu, se va veseli cu bucuria cea adevărată sufletul omului. (Sfântul Vasile cel Mare)

❖ Bucuria este o necesitate de prim ordin a vieții omenești. Ea este pentru om ceea ce este lumina pentru plantă, (...) este un ajutor neprețuit al sănătății sufletești și trupești. (pr. Filaret Costea)

❖ Înlăuntrul nostru trebuie să fie pururea Învie. (Inocențiu Arhiepiscopul Odesei)

❖ Pe cel ce se bucură în Domnul, nici un necaz nu-l va scoate din bucuria lui. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

❖ Cel ce iubește, mereu se bucură. (Teofilact)

❖ Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în Ceruri! (Sfânta Scriptură)

❖ Frica Numelui Tău varsă bucurie în sufletul meu. (Sfânta Scriptură)

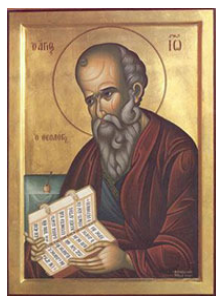
❖ Bucurați-vă ! (Sfânta Scriptură)

Din cuprins:

- ❖ Cugetări și citate despre BUCURIE – pag. 1
- ❖ Sfinți și sărbători prăznuite – pag. 2
- ❖ Îndreptar de viață creștină – pag. 3
- ❖ Evanghelia Duminicii - pag.4
- ❖ Viața în parohie – pag. 5

- ❖ Din învățăturile Sfinților Părinți – pag.6
- ❖ Plante din grădina Domnului – pag.5
- ❖ Locuri binecuvântate – pag. 7
- ❖ Mărgăritare pentru suflet – pag. 7
- ❖ Pagina micului creștin – pag. 8

Sfinți și sărbători prăznuite

Sf Apostol și Evanghelist Ioan

(8 mai)

Preabunul Dumnezeu și Iubitorul de oameni Domnul nostru, pe cei ce s-au nevoit cu osârdie pentru Dânsul, pe sfinții Săi ucenici și apostoli, prooroci și mucenici, și pe toți cei ce bine au plăcut Lui, nu i-a învrednicit numai Împărăției cerurilor și veșnicelor bunătăți, ci și locurile în care au strălucit și au fost îngropați ei, le-au luminat cu multe minuni, arătându-le pline de daruri. Astfel și mormântul în care fusese îngropat marele apostol și evanghelist Ioan de Dumnezeu cuvântătorul, în toți anii izvorăște și izbucnește afară fără de veste în a opta zi a lunii Mai, din suflarea Sfântului Duh, praf și pulbere sfântă pe care locuitorii de acolo o numesc mană. Și aceasta luând-o cei ce vin acolo, o au pentru izbăvirea de toate bolile, spre tămăduirea sufletelor și sănătatea trupului slăvind pe Dumnezeu și pe robul Său Ioan cinstindu-l.

Din cuvântul de laudă al lui Sofronie patriarhul Ierusalimului: Se cuvine a ști că tatăl cuvântătorului de Dumnezeu era Zevedeu, iar maica sa era Salomi, fiica lui Iosif, logodnicul Nascatoarei de Dumnezeu. Pentru că Iosif a avut patru feciori: pe Iacov, pe Simeon, pe Iuda și pe Iosif, și trei fiice: pe Estir, pe Marta și pe Salomi, care a fost femeia lui Zevedeu și maica a lui Ioan cuvântătorul de Dumnezeu. Deci Mântuitorul era unchi lui Ioan, pentru că era frate al Salomiei, fiica lui Iosif. Se cuvine să știm că în vremea când a fost vândut Domnul nostru iudeilor și a fost răstignit, au fugit totuși. Dar Ioan, ca un iubit, a fost de față la vânzarea și la răstignirea Lui, și a venit și la mormânt cu Petru. Apoi a luat pe Născătoarea de Dumnezeu întru ale sale. De aceea se zice că a avut trei maici pe pământ: întâi pe Salomi, dintru care s-a născut; a doua, tunetul, că s-a numit fiul tunetului; și a treia pe Preasfânta de Dumnezeu Născătoarea, precum a zis Domnul. Și a îngrijit-o Ioan până la adormirea ei. Apoi a venit la Efes și a dăruit prin rugăciunea sa capiștea Artemidei și a mântuit din rătăcire patru sute de mii de bărbați și femei ce slujeau Artemidei, și i-a adus la lumină.

Sf. Mucenic Ioan Valahul (12 mai)

Așa cum sugerează și numele său, „Valahul”, acest sfânt mucenic era de neam valah, adică român din Țara Românească. El s-a născut în acest ținut binecuvântat de Dumnezeu în anul 1644, din părinți cuprinși în credință, evlavie și chivernisire gospodărească. În acel timp a venit la conducerea țării Mihnea al III-lea Voievod (1658-1659), poreclit „Turcîl”. Acesta a pornit o răscoală

împotriva stăpânirii otomane, datorită haraciului care îi era impus de la Curtea Otomană.

Auzind aceasta, sultanul Mehmet a trimis o oaste de turci în Țara Românească, pentru a pune capăt revoltei, și a pedepsi pe domnitorul revoltat. De frică, Mihnea a fugit peste munți, în Transilvania, unde a și murit, iar turcii, văzând aceasta, au pustiit țara, robind mulțime mare de bărbați, femei și copii. Printre aceștia se afla și tânărul Ioan, care ajunsese la vârsta de 15 ani, și care primise în dar de la Dumnezeu o nemăîntâlnită frumusețe a chipului. Pe drum însă, un păgân din cei ce duceau pe români în robie s-a oprit asupra lui Ioan și plăcându-i frumusețea exterioară a trupului, l-a cumpărat, având asupra sa gând urât. Sfântul s-a împotrivit însă acestei fapte nelegiuite, nerecunoscând de stăpân decât pe Stăpânul tuturor, Hristos. Înfuriindu-se, păgânul se pregătea să-l lege pe Ioan de un copac, pentru a-l duce urâciosul gând până la capăt, dar Sfântul, scârbindu-se în inima sa și nevrând să fie rușinat înaintea lui Dumnezeu, și-a adus aminte de David, biruitorul lui Goliat, și prinzând curaj, l-a ucis pe păgân.

Nu mult după aceea, agarenii care duceau pe robi către Constantinopol au observat lipsa stăpânului lui Ioan. Aflând adevărul, l-au legat în lanțuri pe Ioan și așa l-au dus până la Constantinopol, chinuindu-l cumplit. Ajuns la Constantinopol, Ioan a fost dus la judecată, unde a mărturisit adevărul, spunând că omorându-l pe păgân nu a făcut decât să-și apere ființa lui de creștin adevărat. Vizirul, auzind acestea, l-a dat pe Sfântul Ioan în stăpânirea femeii păgânului omorât, ca să facă cu el ce va voi. Aceasta a fost îndată răpită de frumusețea tânărului, și l-a dus în casa ei, unde i-a promis că dacă se va lepăda de credința sa și va trece la aceeași lege cu a ei, îl va lua de bărbat, în locul celui mort, făgăduindu-i bogății și desfătări nenumărate. Ca pildă, femeia i-a dat chiar pe Mihnea Turcîl, care fusese și el rob la turci, dar trecând în legea mahomedană, ajunsese domnitor în Țara Românească. Ioan însă s-a împotrivit, nevrând să se lepede de credința sa, aducându-și aminte de Iosif, fiul lui Iacov, care a înfruntat ademenirile femeii lui Putifar. Aceste ispitiri au durat 2 ani și jumătate, după care femeia, văzând statornicia Sfântului, s-a înfuriat și l-a dat pe Ioan eparhului cetății, care l-a aruncat în temniță. Acolo mucenicul a fost supus la multe, cumplite și înfricoșătoare chinuri. În acest timp, femeia vizita adesea pe Ioan, gândindu-se că tânărul îi va asculta cererile și o va lua de soție. Ioan însă, asemenea unui diamant, a rămas statornic în credința sa, căutând numai spre Hristos de la Care primea putere și înțelepciune.

Văzând toți că nu este nici o cale de a îndupleca pe tânăr să se lepede de Hristos, au luat hotărârea de a-l pierde pe Ioan cu moartea. Astfel, binecuvântatul mucenic al Domnului a fost dus la spânzurătoare, în data de 12 mai 1662, și astfel, și-a dat viața în mâinile lui Hristos, de la care a și primit cununa biruinței.

Viața Sfântului, împreună cu pătimirea sa a fost scrisă de Ioan Cariofil, un învățat grec din acea vreme, după care a fost tipărită la Veneția de Sfântul Nicodim Aghioritul, și apoi trecută în sinaxarele grecești și apoi în cele românești.

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

"Spre tămăduirea sufletului și a trupului"

Euharistia este *"Taina Tainelor"*(1), *"piscul cel mai înalt al vieții duhovnicești"* (2), împlinirea promisiunii Lui Hristos de a rămâne în noi și noi întru El (Ioan 6, 56). Mentea este copleșită în fața măreției acestei Taine prin care Hristos se face una cu noi, Trupul și Sângele Său una cu trupul și sângele nostru. Venind să ne împărtășim mărturisim cu credință că în Sfântul Potir se află însuși Preacurat Trupul și însuși Preasfânt Sângele lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui Viu pe care îndrăznim a le primi pentru cuvântul Domnului: **"Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu veți bea Sângele Lui, nu veți avea viața în voi."**(Ioan 6, 53).

Sfântul Pavel ne avertizează însă: **"Să se cerceteze omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind Trupul Domnului. De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit."** (I Cor. 11, 28-30). Ca urmare rugăciunile rânduite de Biserică a fi rostite înainte de cuminecare ne atrag atenția asupra nevredniciei noastre și, exprimând teama că Sfintele Taine ne-ar putea fi spre osândă din cauza învârtosării noastre, ne cheamă la pocăință.

Din păcate observăm în ultimul timp o alunecare a accentului dinspre această teamă cucernică ce vine din conștiința nevredniciei dar care nu ne împiedică ci, din contră, ne pregătește pentru unirea cu Hristos, spre o foarte lumească frică de boală trupească ce ar putea fi contactată prin împărtășirea credincioșilor cu o singură linguriță.

Dacă această frică de îmbolnăvire poate fi înțeleasă (**dar nu acceptată!**) în cazul unor oameni care, deși se declară ortodocși, cunosc prea puțin credința ortodoxă și nu participă la viața liturgică a Bisericii, lucrurile devin de-a dreptul alarmante atunci când chiar unii dintre slujitorii Altarului, preocupați de *"potențialul biologic al neamului"* (vezi Pr. Dr. V. Munteanu, **Pentru sănătatea psihosomatică a noastră, în Învierea, anul XI, nr. 19**), ajung să susțină acest lucru. Ne întrebăm care este credința celui care acceptă faptul că Trupul și Sângele Fiului lui Dumnezeu celui Viu poartă cu sine **SIDA, bacili de tuberculoză sau alte boli**. Sau că Dumnezeu îngăduie ca cel ce vine la Sine cu pocăință să se îmbolnăvească din cauza linguriței. Aș

îndemna pe adepții acestei teorii să ne prezinte cel puțin un caz de credincios sau preot care s-a îmbolnăvit din cauza linguriței cu care s-a împărtășit.

Împărtășirea laicilor cu lingurița a fost introdusă abia în secolele VIII - IX pentru a se evita profanarea Sfintelor Taine dar, încă de la început, lingurița capătă semnificația simbolică a cleștelui cu care Serafimul a luat cărbunele aprins pentru a curăța buzele profetului Isaia (3) (*Isaia 6, 6-7*). Trupul și Sângele Domnului este cu adevărat foc care curăță sufletul și trupul de toată întinăciunea. Ca urmare, de-a lungul secolelor împărtășirea cu aceeași linguriță a fost acceptată fără nici un fel de probleme. În aceste condiții este de-a dreptul ridicol să ne punem problema *"eventualului efect antiseptic"* al Sfintelor Taine. Dacă totuși o facem, răspunsul Bisericii îl aflăm chiar în rugăciunea pe care o rostim ca o concluzie a pregătirii pentru cuminecare: **"Nu spre judecată sau spre osândă să-mi fie mie împărtășirea cu Sfintele Taine Doamne ci spre tămăduirea sufletului și a trupului"**.

Practica schimbării sau a spălării linguriței după împărtășirea fiecărui credincios ar putea fi justificată de unii, din rațiuni pastorale, pentru menajarea sensibilității unor credincioși. Problema este însă greșit pusă deoarece nu este vorba despre un aspect marginal al vieții Bisericii unde putem face compromisuri ci de însăși centrul acestei vieți. O condiție principală pe care Biserica o pune celui ce vrea să se împărtășească este, alături de pocăință, credința că în Potir se află Trupul și Sângele Dumnezeului celui Viu. Teama de îmbolnăvire din cauza linguriței dovedește lipsa acestei credințe. Un astfel de om riscă cu adevărat să se îmbolnăvească dar nu din cauza linguriței ci, după cuvântul Sfântului Pavel, din **cauza nevredniciei**.

Acceptarea schimbării sau spălării linguriței în timpul împărtășaniei este un compromis prin care slujitorii Altarului arată îndoiala că în Potir se află Hristos, lovind astfel în însăși esența credinței noastre. Dacă suntem cu adevărat preocupați de *"sănătatea psihosomatică a neamului"* să ne străduim să mărturisim și să cultivăm credința cea adevărată îndemnându-i pe credincioși să ducă o astfel de viață încât, cu pregătirea corespunzătoare, să răspundă cât mai des cu *"frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste"* și fără reticențe de ordin (pseudo-) igienic, chemării preotului de a se împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului **"spre tămăduirea sufletului și a trupului"**.

Note bibliografice:

1. Dionisie Areopagitul, *Ierarhia bisericească*, III, 1
2. Nicolae Cabasila, *Despre viața în Hristos*, IV
3. Pr. Prof. Petre Vintilescu, *Liturghierul explicat*, București, 1998, p.327

EVANGHELIA

Duminicii a patra după Paști – a vindecării paraliticului (Ioan 5, 1-15)

Suntem în zi de sărbătoare și trebuie să ne bucurăm pentru aceasta, dar mai ales trebuie să îi mulțumim Domnului că putem lua parte la o asemenea bucurie. Bucuria la care mă refer are o dublă semnificație. Prima este că am mai ajuns o sfântă zi de duminică și am putut fi părtași Învierii Domnului, iar a doua semnificație este aceea că astăzi am asistat la o mare minune. Și prima, învierea, și aceasta din urmă ne fac să ne bucurăm pentru cinstea în care suntem puși, aceea de a fi cei mai apropiați de Dumnezeu și de toate lucrurile Lui, adică copiii Lui.

Ziua de astăzi am putea să o dedicăm la două categorii de oameni: cei care au avut parte de minuni în viață, și cei care nu au avut, încă, parte de asemenea minuni.

Există și oameni ce nu pot să vadă în viața lor nici cea mai mică minune, chiar dacă faptul că ei există este cea mai mare minune. Totuși și aceștia așteaptă să se întâmple ceva minunat în viața lor. Așa se petrecea și în rândul unor oameni care așteptau, unii de mai puțin iar alții de mai mult timp, într-un loc, o minune să se săvârșească și în dreptul lor. Și Domnul Iisus alege să treacă prin acel loc și să facă o bucurie unui om. Acesta era un paralizat ce își ducea boala de 38 de ani (v. 5). Dar ce l-a făcut mai special decât ceilalți? Consecvența lui, așteptarea lui în răbdare, chiar dacă aștepta de atâția ani vindecarea lui în fața acelei scâldători, cu toate că știa că nu are cum să ajungă înăuntru, totuși el era acolo și aștepta *mișcarea apei* (v. 4). Era imobilizat la pat și de câte ori nu a văzut pe alții vindecați? Putea să fie el în locul lor. Dar el nu a deznădăjduit niciodată și credința lui îi spunea că el trebuie să fie în acel loc, încă.

Făcea parte din categoria de oameni care așteptau să vadă o minune în viața lor, pentru că durerea lui era una foarte mare. Nu atât boala, era cea care îl supăra, cât faptul că el era singur (v. 7). Nimeni nu îl mai ajuta. De atâta timp, de cât era bolnav a fost părăsit de cei dragi, părinții i-au murit și el nu mai avea pe nimeni cu care să-și împărtășească durerea și să-și aline suferința. Dar totuși el nu a cedat.

Iată de aceea Domnul îl alege și vrea să îi facă o bucurie deplină (se pare că apa ce era tulburată de înger nu făcea o tămăduire totală pentru tot timpul

vieții ci, cel vindecat, trebuia să revină la același loc după o anumită vreme), bucurie pe care El Domnul alege să o facă într-o zi de sabbat (v. 9).

Puterea credinței lui se vede atunci când i se cere să se ridice și să-și ia patul (v. 8); căci el ce a făcut? Putea să cârtească și să spună: cine ești tu să îmi ceri unele ca acestea. Eu aștept tulburarea apei și nu am nevoie de cuvinte amăgitoare. Dar nu. El aștepta altceva, mult mai mare decât coborârea îngerului, iar în momentul cererii lui Iisus el s-a ridicat în picioare și ca să arate că el într-adevăr este vindecat complet și-a ridicat și patul pe care era întins.

Vreau să vă întreb: de câte ori ați simțit chemarea Domnului în încercări și cum ați răspuns la ea? Acest om era bolnav de 38 de ani și el primea de la oameni, nu numai hrana de supraviețuire, ci și tot praful, toate îmbrâncelile și chiar bucuria acelor vindecați, din acel loc. Și mai spun încă odată: cu toate acestea el nu a plecat din acel loc și a așteptat ca să se împlinească și în dreptul lui o minune!

Dar vreau să vedeți ce fac oamenii, ca acesta, după ce Dumnezeu lucrează cu ei într-un mod minunat. Se duc la Biserică să îi mulțumească Domnului pentru vindecare. El nu știa încă cine este Omul cel ce la vindecat, dar el una știa că locul lui este în Biserică. Aceasta și-a dorit-o, cu siguranță, și înainte de a fi vindecat.

Și acum urmează ceva minunat. Odată cu ajungerea lui în Biserică se întâmplă că este cercetat de Însuși Domnul. Doar în Biserică ne întâlnim cu El și nu numai că ne întâlnim dar El ne și vindecă (v. 14) de adevărată boală – boala păcatului.

Această vindecare este cea mai importantă și ea este cea mai mare minune ce se poate săvârși în viața noastră, iar odată cu vindecarea de păcate toate bolile noastre trupești nu mai au nici o valoare. Aceasta este lupta cea mai mare și aici trebuie să ajungă fiecare. Prin îndelungă răbdare în suferință să ajungem în Biserică unde să avem curajul să-L privim în față pe Domnul și să decidem să nu mai păcătuim iar după *vindecare* să mergem să spunem tuturor cine este Cel ce ne-a făcut sănătoși (v. 15), chiar dacă trebuie să le spunem și *iudeilor*, adică celor care nu îl plac pe Iisus și pe cei ce Îl urmează. Amin.

VIAȚA ÎN PAROHIE

Trăirea cu Viața

Cu ceea ce-ți scriu de fiecare dată, dragă cititor, nu aș vrea să înțelegi că vreau să te restrâng la ceea ce poate vedea ochiul meu și la ceea ce simțurile mele pot percepe. Aș vrea doar să deschid o nouă filă de poveste a ceea ce poate cuprinde viața și traiul în parohia noastră din Moșuni.

Da, viața și traiul! Parcă nicăieri în altă parte nu am văzut contrastul dintre umbra și lumina ca și contrastul dintre cele două, ca aici, deoarece cu adevărat puține sunt clipele când traiul nostru este Viața pentru cei mai mulți dintre noi. Poate că ai râde și tu cu cei de aici sau ți-ai face diferite jocuri. Mi-aduc aminte de azi vara când m-am lăsat îngropată în grâu într-una din dățile când trebuia întors, închipuindu-ne că suntem în nisipul mării, sau de dățile când ne-am văzut vârstnici între sacii cu făină anticipând tot felul de presupoziii amuzante despre viitorul nostru îndepărtat.

Ai zice că sunt povești pe care le-ai putea trăi oriunde, la țară cu cei dragi gândindu-te că ești împăcat cu tot universul creat de Dumnezeu și că Dumnezeu nicăieri nu-i mai aproape de tine ca atunci. Ai zice că totul te mulțumește că ești împlinit uitând pentru aceste clipe de toate grijile și îndatoririle sociale.

Și-mi aduc aminte și de alte momente unice de rețineră a copilăriei, ca de exemplu când una din slujnicele Domnului m-a închis, fără să-și dea seama în clopotniță unde de fapt chiar ea mă trimisese cu treburi; și după ce cumva am reușit să ies, vreme în care mă căuta asiduu, m-a certat pentru neglijența de a nu-i fi spus unde merg. Și de bucuria mare ce-am trăit-o că m-a închis, închipuindu-mi că sunt în inima lui Dumnezeu, ascunsă de tot răul lumii din afară, am reușit să râdem în final amândouă de ceea ce se petrecuse oarecum peste voia noastră.

Apoi, iar gândul că Dumnezeu este apărătorul nostru în orice provocare a celui rău și iar satisfacția că toate sunt pe calea bună în urcușul către Cer. Și totuși, oare-n diminețile de vară când, deschizând fereastra însoțită, poate pe pânza unui păianjen un bob de rouă îți dezvăluie un întreg univers de trăiri, oare nu-ți vine să te întrebi unde-i Viața? Sau dacă Calea îți îndrumă pașii în grădina de flori să-ți arate

dragostea lui Dumnezeu în toate culorile, oare nu-ți vine să te-ntrebi unde-i Viața?

Sunt convinsă că nu te-ai întreba; ai trăi deja răspunsul în ciripitul vesel de turturele (chiar și dacă ar fi doar un simplu exercițiu de imaginație). Dar dacă Adevărul este în privirea inocentă a unui prunc, care chiar crede că Adevărul este în Sfântul Potir de pe masa Sfântului Altar?...atunci tu ai puterea să crezi? Atunci, nu-ți vine să te-ntrebi dacă ai aflat Calea cea Adevărată către Viață? Nu-ți vine să te-ntrebi dacă ai sufletul suficient de deschis să primești întreaga Viață, Adevărul? Nu-ți vine să te simți micuț de tot, un atom neînsemnat căruia i se oferă Totul? Nu-ți vine să te scalzi ca o lacrimă în oceanul iubirii divine? Trăiești, dar ești viu?

Dumnezeu poate Totul! Viu este Domnul în veci!

PLANTE DIN GRĂDINA DOMNULUI

Denumire științifică: Mentha piperita, Mentha spicata, Menta de grădină. Mentha hortensia, Mentha crispa. Fam. Labiatae.

Denumiri populare: boroștină, camfor, diana, ferent, ghiazmă, giazma broaștei, giugiuma, gninta, iarba-neagră, iasma, mintă broștească, mintă de camfor, mintă de chicusuri, mintă moldovenească, mintă de picșuri, mintă rece, ninta, ninta broștească.

Acțiune farmaceutică: antiseptic, bacteriostatic, astringent, sedativ, combaterea transpirației, calmează durerile, antidiareic, normalizează tranzitul intestinal, calmează nevrozele, carminativ, sudorific, antispasmodic, deodorant și cicatrizant extern, de asemenea ajută la mâncărimea pielii pe care le înlătură.

Utilizare pt.: acnee, aerofagie, afecțiuni renale, amețeli, atonie stomacală, astenie fizică și nervoasă, balonări, boli de ficat, cardiopatie ischemică, colecistite, colici intestinale, crampe, diaree, dischinezie biliară, dureri abdominale, dureri de cap, dureri reumatice, edeme de gamba, enterocolite, flatulență, gastrită, greață, guturai, halenă, hepatită, indigestie, infecții gastro-intestinale, intoxicații, înțepături de albine, lichen, mamopatii premenstruale, nervozitate, prurigo, psoriazis, răgușeală, sâni dureroși, scabie, spasme abdominale, toxiinfecții alimentare..

Preparare: - *Frunze mărunțite* - o linguriță se vor pune la 250 ml apă clocotită. Se acopere timp de 10 minute după care se strecoară. Se pot folosi 3 astfel de ceaiuri pe zi..

- *Frunze mărunțite* - 20 g se vor pune în 250 ml oțet de mere. Se vor lăsa timp de 8 zile timp în care se vor agita de mai multe ori pe zi. După această perioadă se strecoară. Se va folosi în cazul mâncărimilor de piele, al băcăniilor, etc.

- *Tinctura* din 50 g plantă mărunțită peste care se va pune 250 ml alcool alimentar de 70grade. Se va ține timp de 15 zile la temperatura camerei agitând des. Se va strecura apoi, se pune în sticlute de capacitate mai mică și se poate folosi intern câte 10 picături până la o linguriță diluată cu puțină apă.

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRINȚI

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA

ROLUL CELOR PATRUZECI DE SFINTE LITURGHII

Trebuie să știți că din toate slujbele care se fac la biserică, cea mai folosită și mai puternică este Sfânta Liturghie. Sfânta Liturghie este jertfa și răscumpărarea lumii întregi. Am să vă zic istoria celor 40 de Sfinte Liturghii.

În fiecare zi pe Sfânta Masă, unde se face liturghia, Se jertfește Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Cum spune preotul slujitor: "Se jertfește Mântuitorul lumii, Cel ce ridică păcatele lumii". O picătură din Sângele lui Iisus Hristos curăță toate păcatele lumii. Și de aceea cele dintâi slujbe care se pun și pentru vii și pentru morți sunt Sfintele Liturghii. Al doilea vin panacizile pentru morți, psaltirea, acatistele, vămile, ctitoriile.

Dar liturghiile nu se pot pune pentru oricine. Uite cum este! Oamenii care înjură de lucruri sfinte, nu-i poți pune la Sfânta Liturghie. Este păcat. Oamenii care trăiesc necununați nu-i poți pune la Sfânta Liturghie că este mare păcat. Cei ce au trecut la sectari nu-i poți pune la Sfânta Liturghie, că s-au lepadat de botez și de Biserică. Cei ce au refuzat Sfintele Taine la moarte, nu-i poți pune la Sfânta Liturghie. Cei ce au murit necununați, nu s-au cununat nici la moarte, la fel nu-i poți pune. Și aceia care au fost în căsătorie cu rudenia prea de aproape; începând cu gradul cinci în jos. Aceia se pot pune la slujbe, la Psaltire; iar la Liturghie nici într-un caz.

Apoi voi vedeți că noi scoatem părticele în fiecare dimineață la Sfânta Proscomidie, pentru toate miile de pomelnice care-s acolo. La noi în altar sunt 15 - 20 de părinți la pomenit dimineața. Ei se duc la preotul ce face Sfânta Proscomidie și zic: "Părinte, blagoslovește să pomenesc viii și morții". Iar preotul scoate două părticele cu sfânta copie, zicând așa: "Primește, Doamne, jertfa aceasta pentru mila, viața, pacea, sănătatea, iertarea păcatelor a robului lui Dumnezeu - arhimandritul cutare, sau preotul cutare, sau diaconul cutare și toți

care de el se vor pomeni, vii și morți". Atunci preotul slujitor pune o părtică la vii și la morți pe Sfântul Disc, pentru fiecare preot și călugăr care pomenește.

O părtică pusă în potir este ca o rază de soare; poți să pomenești un milion de suflete. Dar acele particele reprezintă fața sufletului pomenit la Sfânta Liturghie. Mare greșală fac preoții care dau părticele acasă la oameni. Mare păcat fac! Nu-i voie. Să vii să-mi arăți unde scrie să dai particica acasă. Dacă îi dai particica omului acasă, l-ai lipsit pe el de Liturghia din ziua aceea; nu mai are parte. Părticelele se scot la Sfânta Proscomidie, din prescura a patra pentru vii și din prescura a cincea pentru morți și morți grabnic. Ele rămân pe Sfântul Disc, că dimineața sunt numai blagoslovite, nu-s încă sfințite.

Iar la Sfânta Epicleză, la invocarea Sfântului Duh, când preotul ridică mâinile în sus și face trei metanii până la pământ și cheamă pe Sfântul Duh, zicând: "Doamne, Căla ce pe Preasfântul Tău Duh L-ai trimis în ceasul al treilea Apostolilor Tăi, pe Acela, Bunule, nu-L lua de la noi, ci ne înnoiește pe noi care ne rugăm Ție". Apoi face o metanie cu fruntea până la pământ și iar ridică mâinile și cheamă pe Preasfântul Duh, de trei ori. Și când termină această chemare a Sfântului Duh, el arată dumnezeiescul Agneț și Sfântul Potir și zice: "Și fă, Doamne, pâinea aceasta, cinsti și preacurat Trupul Hristosului tău. Amin. Iar ce este în acest Sfânt Potir, preascump Sângele Hristosului Tău. Amin".

Continuare în numărul viitor

Părintele Ilie Cleopa

**LOCURI BINECUVÂNTATE...
Mănăstirea Locurele**

Locurele este un locaş de rugăciune aflat în mijlocul pădurilor din defileul Jiului. Fiind locuit de călugări, fostul Schit Locurele este cunoscut mai ales ca metoc al Mănăstirii

Lainici. Acesta a fost schit până în anul 1999, după această dată el fiind ridicat la rangul de mănăstire. Hramul acestui sfânt locaş de rugăciune este Schimbarea la Faţă, prăznuită la 6 august.

Locurele reprezintă, din punct de vedere al aşezării lui şi al duhului celor ce-l locuiesc, un model de viaţă monastică. Mănăstirea Locurele se află într-o poiană largă din mijlocul pădurii, la altitudinea de 780 de metri. Poiana în care este construit schitul are ca străjeri Muntele Sliva la sud şi culmile Parângului la nord-est.

Credincioşii care vin să se roage la Mănăstirea Lainici şi nu urcă spre vârful Muntelui Gropu, la Mănăstirea Locurele, au ce regreta. Drumul pietruit spre aceasta, pornind puţin mai la nord de Mănăstirea Lainici, este odihnitor şi se parcurge uşor de către pelerini.

Din punct de vedere teritorial, schitul aparţine de comuna Schela, fiind situat pe o stâncă la circa cinci kilometri de Mănăstirea Lainici, accesul făcându-se pe un drum forestier, uneori greu accesibil pentru autoturisme.

Legat de numele acestui loc, putem spune următoarele: Mănăstirea Locurele îşi trage numele de la "Locurel", care înseamnă "poieniţă de munte", dar pisană se referă la sfântul schit cu numele de "Locuri Rele", ceea ce ne face să presupunem că, odată cu vremea, prin pronunţie a devenit "Locurele".

Asupra denumirii schitului pot apărea unele confuzii. El nu se numeşte schitul "Locuri Rele" cum greşit apare în unele publicaţii, denumirea corectă a sa fiind "Locurele", adică "locuri mai mici pentru rugăciune". Schitul Locurele a fost vizitat şi de scriitorul Alexandru Vlahuţă, acesta fiind pomenit în a sa lucrare, "România Pitorească".

Schitul Locurele a fost întemeiat între anii 1850-1852, de doi preoţi de mir din Târgu Jiu, ei au răvnit tot timpul o viaţă sihăstrească.

Primul schit din poieniţa de la Locurele a fost din lemn, dar între anii 1855-1859 aceiaşi călugări l-au reclădit din cărămidă, aşa cum se vede şi astăzi. Aici s-au nevoit schimnicii iubitori de asceză şi linişte, într-o desăvârşită înstrăinare, tăcere, post şi neîncetată rugăciune. În prezent obştea de aici formează o obşte cu monahii din Mănăstirea Lainici.

Călugărul Firmilian de la Locurele, schit ce aparţinea de Mănăstirea Lainici, a reuşit să aducă lumina în vârful muntelui; el a pus la punct un sistem de iluminat cu ajutorul unor panouri solare. Energia solară poate fi produsă chiar şi iarna.

Mărgăritare pentru suflet...

De crezi cu-adevărat

de Traian Dorz

De crezi cu-adevărat o viaţă
de veci promisă de Hristos,
de ai cu-adevărat în faţă
un viitor pe veci frumos,

- Atunci dă-ţi timpul şi iubirea,
privind spre moarte ca spre-un steag,
şi-mbrăţişează-ţi pătimirea
cum ţi-l săruţi pe cel mai drag.

De crezi cu-adevărat o plată
nebănuită la Iisus,
de crezi că-n ceruri te aşteaptă
ce nu-i pe lume grai de spus...

- Atunci primeşte-a' Lui sudalme
cum ai primi un mir plăcut,
şi-ntinde-ţi faţa către palme,
cum ai întinde-o spre-un sărut!

De crezi cu-adevărat Cuvântul
lui Dumnezeu netrecător,
atunci jertfeşte-te purtându-L
înflăcărat şi-ncrezător.

- Atunci ocările duşmane
primeşte-le-n al slavei schimb,
şi `nalţă-ţi fruntea către rane,
cum ai `nalţa-o către-un nimb...

Pagina micului creștin

Puterea Jertfei

Într-o seară, la un han, doi călători vorbeau despre drumul lung pe care îl mai aveau de străbătut, cinstindu-se cu un pahar de vin. Deodată, lumea de afară începe să țipe. Alarmați, cei doi străini ies în uliță, unde văd o casă cuprinsă de flăcări, iar alături o femeie tipând:

- Copilul meu, copilul meu este în casă!

Fără să stea pe gânduri, unul din cei doi călători intră printre flăcări și, după ceva timp, iese cu pruncul în brațe. Femeia îi mulțumește cu lacrimi în ochi, în timp ce lumea îl privește cu admirație, pentru fapta sa. În tot acest timp, prietenul său nici nu se mișcase, ci aștepta liniștit în fața hanului. Întorși amândoi la masă, acesta îi spune:

- Ești nehibzuit. Puteai să mori, ce te-a făcut să-ți riști viața ?

- Am sărit în flăcări pentru a salva copilul. N-am făcut nimic deosebit. Dacă te uiți cu atenție în jurul tău, vezi că toate se jertfesc unele pentru altele: până și grăunțele din pământ putrezește pentru ca din el să răsară o plantă nouă, o mlădiță care să ducă viața mai departe; mama își sacrifică tinerețea pentru a-și crește copiii și a-i educa, soldatul moare apărându-și țara și așa mai departe; toate trăiesc unele pentru celelalte.

- Bine, dar dacă ai fi murit și tu, ce realizai ?

- Atunci, poate că aş fi fost și eu asemenea grăuntelui ...

Lumea toată este călăuzită de exemplul Mântuitorului, Care S-a jertfit pe Cruce pentru mântuirea noastră. Omul trebuie să urmeze și el acest exemplu fără de care viața nu are sens. Cel cu sufletul curat caută binele celorlalți și nu pe al său; se roagă pentru toți și nu pentru sine; deci, prin tot ceea ce face, trăiește pentru ceilalți, nu doar pentru el însuși.

“Când vă veți curăța sufletele voastre, atunci ele vor străluci și se vor împărtăși de prezența lui Dumnezeu și de dumnezeiasca și cereasca Sa strălucire. Atunci, sufletele vor fi ca niște oglinzi curate, îndreptate spre lumina dumnezeiască și vor putea primi și ele strălucire.”

Sfântul Dionisie Areopagitul

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează tuturor oamenilor credincioși, cu inimă bună.

Conținutul articolelor este realizat de:
Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu,
Olimpia Burian, Mirela Stanciu

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”
Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3
e-mail: revistapelerinul@yahoo.com